

Elválasztás és kihívás

Eklogé: Ap.Csel. 9: 15; Róma 9: 11; 9: 7; 9: 28; I.Tessz. 14; II.Pét. 1: 10.

Klésis: Róma 11: 27; I.Kor. 12: 6; 7: 20; Ef. 1:18; 4; 1: 4; Fil. 3: 14;

II.Tessz. 1: 4; II.Tim. 1: 9; Héb. 3: 1; II.Pét 1: 10.

A két fogalom I.Tessz. 1: 4-ben és II.Tessz. 1: 11-ben párhuzamosan áll egymás mellett mintha a kettő azonos volna; ellenben Róma 11:7-ben, szembe van állítva egymással Izrael, melyet Róma 11: 27 szerint Isten elhívott és a kiválasztott egyház. Hogy ezt a látszólagos ellentmondást feloldjuk, meg kell gondolnunk, hogy Istennek van egy általános kihívása és van személyhez szóló külön hívása, mellyel az örökkévalóságban tett választást az időben megvalósítja. Az általános hívás tulajdonképpen lehetőség, mely mindenkinek, vagy sokaknak számára megnyitja Isten ígéreteinek elnyerését; a különös hívás nem lehetőséget nyit meg, hanem egy rég megtett isteni elhatározást, mely megbánhatatlan, megvalósít. Ha valakit Isten ezzel a különös, személynek szóló hívással elhív, annak meghívása visszavonhatatlan; még ha ez nem egyetlen személyhez szól is, hanem egy kiválasztott néphez, tehát sok meghatározott személyhez. /Róma 11: 28/. Mikor Jézus különbséget tesz hivatalosak és választottak között, /Máté 20: 16/ az általános hívással elhívottakról beszél. Igaz, hogy Istennek ilyen általános hívása is megbánhatatlan, vissza nem vonható, mert bármikor bárki igénybe veheti, ha meggondolja magát, mint a példázatbeli fiú, ki utóbb teljesítette azt, amit előbb megtagadott. A másik fiú, kit előbb engedelmességet mutatott, aztán megbánta az ígéretét, maga bánta meg a hívást, nem az apja bánta meg, hogy fiát munkára szólította fel.

Ugyanilyen ellentét látszik Róma 11: 27 és Héb. 6: 4 skk. között. Róma 11: 27 szerint Isten kegyelemajándékait közölte, tehát Isten kegyelem nyilvánulásai is megbánhatatlanok, vagyis ha Isten valakivel kegyelem ajándékait közölte, az azokat nem veszítheti el. Ezzel szemben lehetséges, hogy valaki a Szent Szellem részese és megvilágosodott, Isten Igéjének és a jövő korszaknak erőinek megízlelője volt, utóbb azonban félrecsúszik és megújulni többé nem tud. Itt két dolgot kell meggondolnunk: az egyik az, hogy nem Isten bánja meg, hogy Szent Szellemét adta, Igéjét, erőjét közölte az ilyeneknek, hanem ők bánták meg és utóbb kikerülték az Isten útját /melléje estek/; a másik az, hogy más az, ha valaki a tömegben, sok más hallgatóval vagy tanítvánnyal megismeri az Igét és látja működni a mennyei erőket, sőt érzi mindennek ízét, és megint más, ha Isten egy kiválasztottat a megfelelő különös felszereléssel lát el, mely arra a külön feladatra szól, amelyre elhívta. Van tehát a hívásnak egy olyan értelme, amely a kiválasztással egy: a személyhez szóló, különös elhívás. Ilyen különös elhívást kapott Izrael a nemzetek között s ilyen különös kiválasztáson nyugovó elhívást kapott társzusi Saulus /Róma 9: 11; Ap.Csel. 1: 9; 25/.

Mindkét elhívás bizonyos meghatározott feladat elvégzésére szólott, mely feladatot Isten már előre, már az örökkévalóságban meghatározott, „eleve elrendelt” /Róma 9: 11/. Ennek az eleve elrendelésnek szól tehát az elhívás, amelyet különös elhívásnak mondtam; ellenben van az evangéliumnak egy általános hívása, amelynek ellene lehet állni úgy, hogy előállhat a helyzet, hogy Izrael a hirdetett evangélium szempontjából ellenség, az eredeti, örök választás /szerint/ szempontjából azonban Isten szerelmese, /Róma 9: 28/. Aki ma ellenség, holnap lehet szeretett gyermek; ezért imádkozott az Úr gyilkosaiért: „*Bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek!*”. Az a bűn, amelyet a Héber levél Krisztus-megvetői elkövettek, szabadon és tudatosan elkövetett ellenállás volt, tehát rájuk nem illett Jézus imádsága: „*nem tudják, mit cselekeszenek*”. Isten hívását tehát csak egy bűn hiúsíthatja meg: a Szent Szellem ellen elkövetett tudatos, szabad ellenállás, a szándékos hazugságban való megmaradás.

Istennek nem egyféle hívása van, mint ahogy a kiválasztás és eleve elrendelés sem egyféle. A bibliamagyarázók kétféle hibát szoktak elkövetni a bibliai fogalmakkal; vagy nagyon elaprózzák őket és az egybetartozókat elválasztják egymástól; vagy mindent egyenruhába öltöztetnek és a különbségeket elmoszák. A kiválasztásnál, eleve elrendelésnél és elhívásnál az eláltalánosítás a szokott hiba s ezt annak érdekében követik el, hogy fenntartsák az egyház régi tévedését, mely szerint csak üdvözülők és elkárhozók közt kell különbséget tenni, s aki hívást kapott, azt minden további felelősség és előretörés kötelezettsége alól föl lehessen oldani. Izrael elhívása földi elhívás volt mert földi feladatra szólott, s amennyiben e hívás megbánhatatlan, még mindig fennáll Izrael földi feladata melyre hivatott. Ezzel a földi hivatással szemben beszél az írás egy mennyei hívásról, vagy felülről való hívásról /Kol. 3: 1; Fil. 1: 3; 14/. Mindkét kifejezés a mi Urunknak, Jézusnak jelenlegi tartózkodási helyére vonatkozik s Róla van itt szó, nem a földdel szemben álló égi szféráról. Arról van szó, hogy az egyben tartózkodó Király Maga mellé hív bennünket s ha majd egyszer megindul az égből és visszatér a földre, elhívásunk akkor is az lesz: Mellette lenni, s Mellőle soha el nem távozni többé. /I. Tessz. 4: 17/. Az elhívás értelme: miután itt megosztottuk szenvedéseit és összenőttünk halálának hasonmásával, meg fogjuk osztani dicsőségét és össze fogunk nőni feltámadásának hasonmásával is. /Róma 6: 5/. Ennek a mennyei hívásnak lényege egy reménység /Ef. 4: 4/, melyet még nem eléggé ismerünk; melynek megismeréséhez Istentől megvilágosodott szemet kell kérnünk /Ef. 1: 18/. Ez a reménység: egy dicső örökség, melyet halálával szerzett nekünk az Úr, s melynek megfoghatatlan szépsége és dicsősége majd csak akkor lesz ismerőssé, ha elnyerjük /II. Kor. 4: 17; II. Kor. 2: 9/. Isten tehát valami nagyon dicsőre, felségesre hív; de nem mondja meg, mire; nem is mondhatja meg, mert földi szavak nem képesek annak jóságát és gyönyörét kifejezni, ami az ŐT szeretőkre vár. Pál bele látott ebbe a dicsőségbe, de elmondani nem tudta, mit látott és mit élvezett. /II. Kor. 12: 4/. Mivel tehát nem tudjuk, miben áll a reménység, el kell hinnünk, hogy az csakugyan olyan dicső, mint amilyennek Isten mondja. Az elhívást tehát hittel kell magunkévá tennünk. Olyan ez, mint a gyermek karácsonyfa várása: tudják, hogy valami ajándék várja őket; de nem tudják, mi. Bizonyos örömteli várakozással izgatottan várják az

estét. De a földön sokszor csalódás a része a várakozóknak: Jézus nem csalja meg övéit; amit elvett, amit elkészített nekünk csakugyan felül fogja múlni minden várakozásunkat. Hiszen azért ment előre, ment el előttünk, hogy felséges lakóhelyet készítsen nekünk /János 14: 2; v.ö. II.Kor 5: 1-10/.

Ez a mennyei hívás azoknak szól, akiket Isten erre a reménységre előre kiszemelt, kiválasztott, eleve elrendelt /Róma 8: 29-30/. s ezeket az Isten nem üdvösségre rendelte, szemben az elkárhózókkal, hanem avégett, hogy szent Fia arcához hasonlókká formázza őket. Ez a formázás itt megy végbe a földi életben, mert a kiválasztottakat itt meg is igazítja és meg is dicsőíti az Atya. A hívás tehát azt foglalja magában, hogy itt a földi élet tartalma alatt Isten műhelyébe kerülünk, melyben menyasszonnyá szépítenek bennünket. Isten iskolájába kerülünk, amelyben megtanuljuk mindazt megőrizni, amit tanított /II.Kor. 11: 2; Máté 28: 30/. Mert „megszentelődés nélkül senki sem fogja meglátni az Urat.” /Héb. 12: 14/, azaz nem támad fel mikor az Úr visszajön s nem vesz részt Vele együtt a megígért ezeréves uralkodásban. A jelen földi élet idejére az isten hívása azt a kötelezettséget rója ránk, hogy teljes erőnkkel nekidőlve a célnak, törjünk a felülről való elhívás pályadíja felé, mely nem más, mint az első feltámadás, amelyben azok részesülne, akik Krisztusban haltak meg, tehát Krisztusban éltek /Jel. 19: 7-9; 20: 4-5; Fil. 3: 11-14.v; I.Tessz. 4: 13-18/. Ez a reménység elnyerésére való készülés abban áll, hogy az Istennek hozzánk intézett elhívását megszilárdítsuk, s mi magunk ahhoz méltókká, legyünk /II.Péter 1: 1-10; II.Thessz. 1: 11/. Az elhívásban való megszilárdulás a keresztyén élet erényeinek gyakorlásában áll, mit persze nem saját erőnkön kell végeznünk, hanem a Szent Szellem gyümölcszeként kell Istentől kapnunk, az „árusoktól megvásárolnunk” /Máté 25: 8-12/. Megújított megtérésekkel, Krisztusban való életünk megszilárdításával szilárdítjuk elhívásunkat, és a Vele jövő dicsőségben való részvételünk reménységét.

A végig, halálig való állhatatosság, vagy kitartás fog bennünket méltókká tenni a reménység elnyerésére /Jel. 2: 10; II.Tessz. 1: 11/. A készülés módja az Úr állandó visszavárása s ez a visszavárás azt jelenti, hogy az égő fényében éljünk és vándorokként viselkedjünk ebben a világban, kinek nincs maradandó városuk, hanem a jövődőt várnak. Evégett hasonlókká kell lennünk azokhoz, kik útra készen meggyújtották lámpájukat és derekukat felövezték, magukat a menésre előkészítették. Akik ebben az elhívásban élnek, azok nem keresnek ebben a világban előrehaladást, hanem megelégszenek azzal, amiben Isten hívása őket találta, /I.Kor. 7: 20/, s mégha az rabszolga állapot is. Akik ebben az elhívásban élnek, azok alázatosan szemük előtt tartják, hogy evilág szerint milyen alacsony sorból hívta ki őket az Úr /II.Kor. 1: 26/, s hogy az égi dicsőség azok része lesz, akik itt származásban, hatalomban, tanultságban az utolsók voltak; mint ahogy világ Üdvözítője is istállóban született és a bitófán fejezi be életét. Ha Jézushoz hasonlókká leszünk, akkor szerezzük meg a mennyei elhívásra való alkalmatosságot.

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”